

Arrest

nr. 138 042 van 6 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2014.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2014 in plaats van 11 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN loco advocaat T. STRUBBE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een sjiïet van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Ali Gharbi, provincie Missan. Een jaar na uw huwelijk in 2004 zou u met uw gezin naar Sadr City, Bagdad zijn gegaan. In november 2007 zou u, die als taxichauffeur in Bagdad werkte, problemen hebben gekend met leden van het Mehdi-leger. Ze zouden u hebben gevraagd wapens voor hen te vervoeren maar u zou dit hebben geweigerd. U zou vervolgens door hen zijn meegenomen naar een plaats aan de rand van Sadr City waar u werd geslagen en vernederd. Diezelfde nacht zouden de

leden van het Mehdi-leger telefoon hebben gekregen dat ze moesten vluchten daar Amerikaanse militairen huiszoekingen uitvoerden in de omgeving waar u werd vastgehouden. Hierop zouden ze u gewond op straat hebben achtergelaten. Een paar uur later zouden drie gewapende en gemaskerde mannen bij u thuis zijn binnengevallen op zoek naar u. Ze zouden ermee hebben gedreigd uw zontje mee te nemen indien u zich niet zou aanmelden. Toen uw echtgenote de volgende ochtend naar het huis van haar zus was gegaan, zou u haar hebben opgebeld. Een toevallige passant zou u die nacht op straat hebben gevonden en u naar het ziekenhuis hebben gebracht. Na enige verzorging zou u het ziekenhuis hebben verlaten en naar uw schoonzus zijn gegaan. Hierop zouden jullie hebben beslist Irak te verlaten.

Op 29 november 2007 zouden jullie Irak hebben verlaten richting Iran, waar jullie een huisje huurden. Op 4 december 2007 zouden uw echtgenote en uw zoon vanuit Iran naar Nederland zijn gereisd, waar zij een asielaanvraag indienden en er een tijdelijk beschermingsstatuut kregen. U zou een tweetal weken illegaal in Iran zijn gebleven en vervolgens, wegens geldgebrek en omdat de smokkelaar u weigerde mee te nemen, naar Bagdad zijn teruggekeerd. Tot april 2008 zou u bij verschillende familieleden van uw echtgenote in Bagdad hebben verbleven. Tijdens uw verblijf in Bagdad zou u een dreigbrief hebben ontvangen op het adres van uw schoonmoeder. U zou in de brief zijn afgeschilderd als verrader en collaborateur met de Amerikanen. Leden van het Mehdi-leger zouden meermaals naar u op zoek zijn gegaan.

In april 2008 zou u naar Syrië zijn gereisd waar u ruim een jaar zou hebben verbleven. In 2009 zou het beschermingsstatuut van uw echtgenote in Nederland zijn ingetrokken op basis van de gewijzigde situatie in Irak. In mei 2009 vervoegde u uw echtgenote in Nederland. Op 5 september 2010, tijdens jullie verblijf in Nederland, zou u in Irak twee dreigbrieven - één op uw naam en één op naam van uw echtgenote - hebben ontvangen. Ondertussen zouden jullie in Nederland vernomen hebben dat de beroepsprocedure was afgewezen. I

n maart 2011 zou u, met uw echtgenote, uw minderjarige zoon en uw in Nederland geboren dochter naar België zijn gereisd, waar jullie op 24 maart 2011 een eerste asielaanvraag indienden. In het kader van de Dublinconventie werden jullie naar Nederland teruggestuurd. Uiteindelijk zouden jullie vanuit Nederland, onder begeleiding van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), naar Bagdad zijn teruggekeerd. Bij jullie aankomst op de luchthaven van Bagdad zouden jullie zijn meegenomen naar een bureau waar jullie zijn verhoord over jullie terugkeer. Jullie zouden jullie laissez-passer hebben moeten afgeven en zouden vernomen hebben dat men een kopie van deze stukken zou doorsturen naar het bureau van het Mehdi-leger in Sadr City, dit was de gangbare procedure. Met de melding dat jullie door het Mehdi-bureau van Sadr City zouden worden uitgenodigd voor een gesprek, zouden jullie de luchthaven hebben verlaten en naar Sadr City zijn teruggekeerd. Na een paar uur bij uw schoonmoeder te hebben verbleven, zouden jullie bij de tante van uw echtgenote in Sha'ab City zijn ingetrokken, alwaar u een tiental dagen zou hebben verbleven. Vervolgens zouden jullie nog een maand bij uw schoonzus in Jamila hebben verbleven.

Eind oktober 2011 zouden leden van het Mehdi-leger een oproeping voor u en uw echtgenote bij uw schoonmoeder thuis hebben afgeleverd, maar jullie zouden hier niet op ingegaan zijn. De dag dat jullie zich moesten aanmelden, zouden leden van het Mehdi-leger bij uw familie thuis zijn langs geweest met de vraag waar jullie zich bevonden. Uw schoonfamilie zou u hen hebben meegedeeld dat ze het niet wisten en dat ze jullie bijgevolg ook de uitnodigingen niet hadden kunnen overhandigen. Het Mehdi-leger zou uw schoonfamilie ook hebben gevraagd waarom zij hen niet hadden verwittigd in de periode dat jullie in Nederland verbleven. Vervolgens zou uw schoonfamilie te horen hebben gekregen dat ze ook zouden worden gestraft. Het Mehdi-leger zou jullie ook bij uw schoonbroer (B.) alsook in de winkel van uw schoonbroer (H.) hebben gezocht, doch tevergeefs. Uw schoonbroer zou met de dood zijn bedreigd en diezelfde avond zou zijn winkel in brand zijn gestoken. Op 31 oktober 2011 zouden uw echtgenote, minderjarig zontje en minderjarige dochter Irak opnieuw hebben verlaten en naar België zijn gereisd waar ze op 11 november 2011 aankwamen en een asielaanvraag indienden. Wegens gebrek aan financiële middelen zou u bij uw schoonzus zijn gebleven. Op 27 december 2011 zou uw schoonbroer (B.) zijn ontvoerd, nadat het Mehdi-leger een week voordien zijn huis was binnengevallen en hij hen niet wilde meedelen waar jullie verbleven. Twee weken na de ontvoering werd het lichaam van (B.) teruggevonden.

In september 2012 zou u Irak opnieuw hebben verlaten, via de luchthaven van Najaf met behulp van een smokkelaar. U vloog naar Turkije en ging van daaruit met een vrachtwagen naar België waar u op 20 september 2012 een tweede asielaanvraag indiende. Ter staving van uw asielaanvraag legt u dezelfde documenten neer als uw echtgenote. U maakt bovendien gewag van een bijkomende problematiek die uw echtgenoot eveneens inroept op 4 september 2013 tijdens het indienen van haar derde asielaanvraag en die u hieronder kan lezen:

"U stelt dat de familie van uw echtgenoot in Al Qut woonachtig is en het Mehdi leger hem daar ging zoeken. Omdat de schoonzus van uw man, (T.) genaamd, alleen thuis was, zou ze hebben

getracht hen te verbieden het huis binnen te komen. Deze leden zouden haar echter hebben geslagen en het huis zijn binnengedrongen. (T.) zou haar stam hebben gecontacteerd om verslag te doen van de feiten. De stam van (T.) zou van het Mehdi leger hebben geëist dat de persoon verantwoordelijk voor het toedienen van de slagen aan hen werd uitgeleverd. Het Mehdi leger zou een compromis hebben willen sluiten en zou in ruil uw echtgenoot hebben gewild. De familie van (T.) zou aan de broer van uw echtgenoot, (K.) genaamd, een scheiding hebben gevraagd. Vervolgens zou de advocaat die (K.) vertegenwoordigde gedood zijn geworden. De familie van de advocaat zou de familie van (T.) hebben beschuldigd van zijn dood. De familie van (T.) zou uw echtgenoot hebben verteld dat de familie van de advocaat hen beschuldigde terwijl zij niets hadden gedaan. Ze zouden hem tegelijkertijd hebben gewaarschuwd dat ook hij zal gedood worden door onbekenden en dat uw echtgenoot zou worden gedood door het Mehdi leger. De familie van (T.) zou echter niet van plan zijn om uw echtgenoot te doden, daarom zouden ze van hem hebben geëist dat hij een document zou tekenen dat hij de familie niet voor de rechtbank zal brengen als er iets zou gebeuren met uw echtgenoot. Uw echtgenoot zou kwaad zijn geweest op zijn broer, waarop (K.) alle contacten zou hebben verbroken. Ter staving van uw derde asielaanvraag legt u een document voor waarin (K.) afstand neemt van uw echtgenoot, een document van de moord op de advocaat en documenten betreffende de echtscheidingsprocedure van (K.) en (T.)."

B. Motivering

Uit de verklaringen die u voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) aflegde, blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenote reeds werden aangehaald (CGVS, pg.3).

Daar in hoofde van uw echtgenote werd beslist dat niet kan worden geconcludeerd dat zij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie loopt betreffende de problematiek met het Mehdi-leger, kan ten aanzien van u evenmin gesteld worden dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. Ook hier wenst het CGVS te verwijzen naar het luik 'motivering' in de beslissing van uw echtgenote, tweede asielaanvraag, dat hieronder wordt hernomen.

"Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen: Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er reeds vragen kunnen worden gesteld bij de gebeurtenissen die u initieel noopten Irak te verlaten. U verklaarde dat uw echtgenoot weigerde om wapens te vervoeren voor het Mehdi-leger, twee leden van deze militie (CGVS I, pg.16) zouden uw echtgenoot daarop hebben meegenomen naar een moskee aan de rand van Sadr City (CGVS I, pg.16) waar hij werd vastgehouden. Om 1u 's nachts zou één van de leden telefonisch zijn verwittigd dat de Amerikanen huiszoekingen in de omgeving deden, waarna zij de plaats ontruimden en uw echtgenoot op straat achterlieten (CGVS I, pg.15). U geeft aan dat uw echtgenoot zelf had gehoord dat er in het telefoontje werd gezegd dat de Amerikanen een huiszoeking deden in de omgeving (CGVS II, pg.5). Om 3u 's nachts, amper twee uur na de ontruiming, zouden leden van deze militie uw huis zijn binnengevallen op zoek naar uw echtgenoot (CGVS I, pg.15). Op zich is het al opmerkelijk dat ze er vanuit gingen dat uw echtgenoot, die door hun toedoen gewond was en ergens op straat was gegooid, al op één of andere manier thuis zou zijn geraakt. Dit is een weinig realistische benadering. Maar er is meer. Voor de Nederlandse asielautoriteiten (IND) verklaart u - in strijd met wat u op het CGVS stelde - niet te weten hoeveel personen uw echtgenoot initieel hebben meegenomen (Rapport van Nader Gehoor IND, dd. 10/04/2008, pg.7) of waar ze hem onderbrachten (Rapport van Nader Gehoor IND, dd. 10/04/2008, pg.8). Bovendien verklaarde u in uw verklaringen voor de Nederlandse autoriteiten dat u niet wist van wie het telefoontje kwam daar ook uw echtgenoot niet wist van wie het telefoontje kwam én dat uw echtgenoot werd vrijgelaten omdat de Mehdi-leden dachten dat hij iemand anders was; m.a.w. dat zij de verkeerde persoon hadden opgepakt en weer vrijgelaten (Rapport van Nader Gehoor IND, dd. 10/04/2008, pg.8). U rept voor de Nederlandse autoriteiten met geen woord over naburige huiszoekingen van de Amerikanen die de Mehdi-leden zouden hebben doen panikereren. Toen u werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, stelt u dat uw man u pas later de ware toedracht heeft verteld toen hij u in Nederland vervoegde (CGVS II, pg.3). Er kan echter niet worden geloofd dat uw echtgenoot u niet zou hebben ingelicht over de precieze reden waarom u Irak diende te ontvluchten en dat u noch hierover in detail met hem zou hebben gesproken toen jullie uw vlucht voorbereidden, noch toen u gedurende anderhalf jaar in Nederland was (CGVS II, pg. 3). Aangezien er werd besloten dat u als eerste Iran diende te verlaten en naar Europa moest vluchten, is het totaal niet aannemelijk dat u toen al niet in detail bij uw echtgenoot zou hebben geïnformeerd over wat er zich heeft afgespeeld, in zoverre hij dit zelf niet spontaan zou hebben gezegd.

De stukken van het IND werden toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier van het CGVS.

Vervolgens vertelde u aan de Belgische asielautoriteiten dat de militieleden u tijdens de inval hadden gezegd dat, indien uw echtgenoot zich niet zou aanmelden, jullie zoontje zou worden meegenomen in zijn plaats (CGVS I, pg.15; CGVS II, pg.3). U stelt dat er geen tijdslimiet werd gezet op de aanmelding van uw echtgenoot (CGVS II, pg.3). Bij de Nederlandse asielautoriteiten stelt u echter dat de aanmelding van uw echtgenoot binnen de 24 u moest gebeuren, zoniet zouden zowel u als uw zoon worden ontvoerd (Rapport van Nader Gehoor IND, dd. 10/04/2008, pg.10). Dient te worden vastgesteld dat deze informatie persoonlijk aan u was gericht en dat er van u op zijn minst kan worden verwacht dat, gezien de ernst van de situatie, u coherente verklaringen zou kunnen afleggen met betrekking tot de tijdsspanne die uw man kreeg om zich aan te melden en omtrent de zwaarwegende gevolgen die het niet-aanmelden van uw echtgenoot zou teweeg brengen. Gezien de tijdslimiet van 24 uur die u vermeldde voor de Nederlandse asielinstanties en de consequenties die de militieleden hadden vooropgesteld, namelijk de ontvoering van uw zoon (en u) mocht uw echtgenoot zich niet binnen deze tijd aanmelden, is het vervolgens hoogst opmerkelijk dat u na dit incident gedurende drie à vier maanden niets meer van uw belagers zou hebben vernomen (CGVS II, pg.4). Het is zeer merkwaardig te noemen dat deze onbekenden - zeker in het licht van de drieste handelingen die zij hadden gesteld door uw huis binnen te vallen - geen directe actie zouden hebben ondernomen toen de tijdslimiet was verstreken en u vervolgens drie à vier maanden ongemoeid lieten, daarbij u ruim de kans gevend om aan hun vergeldingsacties te kunnen ontsnappen.

Eveneens opmerkelijk is het feit dat u samen met uw gezin naar Iran vluchtte op 29 november 2007 en u enkele dagen daarna met uw kinderen naar Nederland verder reisde, maar dat uw echtgenoot, degene die uiteindelijk van verraad en collaboratie met de Amerikanen werd verdacht, twee weken daarna terugkeerde naar Bagdad (CGVS I, pg. 19). U stelt dat jullie niet over genoeg geld beschikten om ook de vlucht voor uw echtgenoot te betalen, de smokkelaar enkel u en uw kinderen wilde meenemen en uw echtgenoot geen verblijfsvergunning had in Iran (CGVS I, pg.19). De vraag kan echter worden gesteld of een terugkeer naar Bagdad, de plaats waar hij werd ontvoerd en bedreigd, de enige optie was. In april 2008 vertrok uw echtgenoot namelijk naar Syrië, waar de illegaliteit hem niet tegenhield om er te verblijven (CGVS I, pg.19). Er kan dan ook moeilijk worden begrepen waarom uw echtgenoot ervoor koos om gedurende een drie à viertal maanden terug te gaan naar Irak, uitgerekend Bagdad en er zich bovendien schuilhield bij uw directe familie (CGVS I, pg.19). Dit gegeven doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.

Tijdens zijn verblijf in Bagdad zou er door uw belagers een dreigbrief zijn afgegeven bij u thuis, gericht aan uw echtgenoot (CGVS I, pg.20). Opmerkelijk genoeg weet u echter niet wanneer deze brief werd afgegeven en stelt u zeer ruim dat dit moet zijn gebeurd tussen januari 2008 en april 2008 (CGVS I, pg.20). U zou ook niet weten hoelang het duurde vooraleer uw echtgenoot na ontvangst van deze dreigbrief Irak opnieuw verliet (CGVS I, pg.20). Dient bovendien te worden opgemerkt dat u in februari 2009, toen u de dreigbrief bij de Nederlandse asielautoriteiten ging melden én dit naar aanleiding van het voornemen tot intrekking van uw verblijfsvergunning asiel (Rapport van gehoor IND, dd. 6/02/2009, pg.5), zelfs de inhoud van de dreigbrief niet wist weer te geven. Dat u gedurende een jaar na ontvangst van de dreigbrief geen moeite zou hebben genomen om de inhoud ervan na te gaan bij uw echtgenoot of uw familieleden, valt gezien de ernst van dergelijke bedreigingen én het belang ervan in het kader van uw Nederlandse procedure, niet te begrijpen. Dient bovendien te worden opgemerkt dat de herkomst van de dreigbrief - die u heden in kopie voorlegt - in vraag kan worden gesteld daar deze een eenvoudig stuk getypt tekst betreft, zonder enige officiële datering noch signatuur en aldus door éénieder, eender waar of wanneer, kan zijn opgemaakt.

Vervolgens kunt u zich slechts zeer vaag uitlaten over de gebeurtenissen die zich zouden hebben afgespeeld bij uw ouderlijk huis tot mei 2009, de dag dat uw echtgenoot Syrië verliet om u in Nederland te vervoegen. U stelt dat uw belagers verschillende keren langs gingen bij uw familie en de familie van uw echtgenoot om naar jullie te vragen (CGVS II, pg.5). U voegt er merkwaardig genoeg meteen aan toe dat u niet kunt zeggen hoeveel maal en hoe dit gebeurde (CGVS II, pg.5). U zou nagenoeg geen enkel idee hebben van wat er op die momenten gebeurde en zou u niet meer kunnen herinneren of u hierover ooit navraag hebt gedaan bij uw moeder (CGVS II, pg.5). Dat u zelfs geen beeld kunt scheppen van de gebeurtenissen die zich veelvuldig zouden hebben afgespeeld, buiten het feit dat er op dergelijke momenten 'veel werd vernield' (CGVS II, pg.5), valt opnieuw moeilijk te verklaren. Uw familie en de familie van uw echtgenoot zouden omwille van jullie meerdere keren zijn lastig gevallen door uw belagers. Het is dan ook frappant dat u niet concreter kunt schetsen in welke mate zij hieronder te lijden hadden en wat er zich allemaal heeft afgespeeld. Opnieuw doet dit gegeven afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat u vervolgens even vaag blijft over de gebeurtenissen die zich in Irak afspeelden toen uw echtgenoot u in Nederland had vervoegd. Opnieuw stelt u zeer

oppervlakkig dat uw belagers dikwijls langsgingen bij uw familie en de familie van uw echtgenoot, maar u voegt er opmerkelijk genoeg meteen terug aan toe dat u zich geen data kunt herinneren (CGVS II, pg.6). Er zouden wel twee dreigbrieven naar het huis van uw moeder zijn gestuurd in 2010 met telkens dezelfde inhoud. Eén zou er gericht zijn geweest aan uw echtgenoot, één was gericht aan u (CGVS II, pg.6). Opnieuw roepen deze dreigbrieven bepaalde vragen op. In de dreigbrief - die u ter staving voorlegt - wordt er namelijk van u en uw echtgenoot geëist dat jullie jullie huis dienden te verlaten (zie vertaling dreigbrief dossier CGVS). Er kan echter moeilijk worden verklaard waarom uw belagers een dergelijke eis zouden stellen, daar zij reeds vanaf begin 2008 verschillende keren het huis zouden zijn binnengevallen om telkens te constateren dat jullie zich er niet meer bevonden - waardoor de eis in de dreigbrief eigenlijk was ingewilligd -, alsook uw familieleden lastig vielen om jullie huidige verblijfplaats te weten te komen. De inhoud van de dreigbrief stemt dan ook niet overeen met de eerdere bevindingen van uw belagers. Er dient aldus geen betoog dat deze dreigbrief uw verklaringen niet ondersteunt, maar eerder tegensprekt. Bovendien kan er voor deze dreigbrieven dezelfde bemerking worden gemaakt als voor eerstvermelde dreigbrief. Opnieuw gaat het immers om een eenvoudig getypt stuk tekst zonder signatuur en kan aldus door om het even wie zijn opgemaakt.

Daarnaast kan de bedenking worden gemaakt dat indien uw familie van begin 2008 tot uw terugkeer naar Irak in september 2011 systematisch zou worden bedreigd, belaagd, met daarenboven het gegeven dat zij twee dreigbrieven zouden hebben ontvangen waarin werd gedreigd dat uw huis zou worden in brand gestoken samen met alle inzittenden (zie vertalingen dreigbrieven dossier CGVS), het wel zeer opmerkelijk is dat zij zich tot op heden nog steeds niet genoodzaakt zagen om hun huis te verlaten en nog steeds op hetzelfde adres woonachtig zijn (CGVS II, pg.6). Anderzijds kan de bedenking worden gemaakt waarom uw belagers zich de moeite zouden getroosten om uw familie gedurende meer dan drie jaar te bestoken zonder hun bedreigingen ook werkelijk uit te voeren.

Uit voorgaande argumentering dient te worden geconcludeerd dat uw vluchtaanleiding en de feiten die zich in Irak zouden hebben afgespeeld tot uw terugkeer in september 2011 als ongeloofwaardig kunnen worden beschouwd. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan de gebeurtenissen die zich als gevolg van uw eerste vluchtaanleiding uit Irak zouden hebben afgespeeld na uw terugkeer naar Irak.

Uw verklaringen aangaande de gebeurtenissen die zich afspeelden na uw terugkeer naar Irak, bevestigen de ongeloofwaardigheid van uw relaas. Zo stelt u dat bij aankomst op de luchthaven jullie documenten werden ingehouden om deze over te maken aan het bureau van Sadr City, toebehorende aan het Mehdi-leger (CGVS I, pg. 21, 22). Gezien men niemand kon bereiken bij het bureau van Sadr City zou men u naar uw ouderlijk huis hebben gebracht met de mededeling dat er u later een uitnodiging zou worden gestuurd (CGGVS I, pg.22). Een week na uw aankomst zouden er inderdaad twee uitnodigingen zijn gestuurd die u op 27 september 2011 opriepen om u aan te melden op het bureau van Sadr City (CGVS I, pg.22). Deze gang van zaken is echter weinig aannemelijk te noemen. Het ging hier immers om dezelfde beweging die u ruim drie jaar en een half systematische had gezocht en daarbij niet schuwde om uw huis binnen te vallen, u dreigbrieven te sturen en uw familie te interpellieren. Dat zij, nu zij u terug op het spoor kwamen, u beleefd zouden verzoeken om u op het bureau aan te melden en u daarbij ook nog eens een week de tijd zouden geven, is dan ook absurd te noemen. Vervolgens valt het niet te begrijpen waarom uw belagers meteen uw broer lastig vielen toen bleek dat u niet op de afspraak was komen opdagen (CGVS II, pg.7). De uitnodiging werd immers gestuurd naar het huis van uw moeder, tevens de plaats waar u na uw terugkeer uit Nederland naartoe werd gebracht; logischerwijze zou dit dan ook de eerste plaats moeten zijn waar men u zocht. U kunt zich echter niet herinneren of uw belagers uw moeder hebben geïnterpelleerd over uw toenmalige verblijfplaats (CGVS II, pg.8).

Geheel ondenkbaar is echter het feit dat u via Bagdad-luchthaven Irak opnieuw ontvluchtte en dit zelfs met uw eigen paspoort dat u had aangevraagd in Kut (CGVS I, pg.23). Dat u zich ten eerste heeft aangemeld bij de paspoortdienst om een reispas aan te vragen, daarmee uw intenties te kennen gevende dat u opnieuw wou vertrekken, kan gezien uw problemen met de Sadr-beweging niet worden begrepen. U stelt ter verantwoording dat u uw paspoort ging ophalen in Kut en het de dienst van Bagdad was die informatie doorgaf aan het Mehdi-leger in Sadr City (CGVS I, pg.23). Nochtans verklaarde u eveneens dat het Mehdi-leger alles controleert in het Zuiden (CGVS I, pg.24), hetgeen uw voorgaande redenering teniet doet, en aldus niet uitsluit dat de afdeling van het Mehdi-leger in Kut hun kompanen in Bagdad zouden inlichten. Dat u bovendien gebruik maakte van de luchthaven van Bagdad om Irak te ontvluchten, kan niet ernstig worden genomen. Uzelf had immers reeds bedacht dat er een overeenkomst bestond tussen de luchthaven en de Sadr-beweging (CGVS, pg.10). Dat u, wetende dat u werd gezocht door deze beweging, er geen graten in zag om u op deze luchthaven te vertonen én met uw eigen documenten te reizen, ondermijnt op ernstige wijze de door u vooropgestelde vrees voor vervolging.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de gebeurtenis die u noopte Irak te verlaten én aan de feiten die zich zouden hebben voorgedaan na uw terugkeer naar Irak, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw broer omwille van deze redenen werd gedood.

Bovenstaande appreciatie maakt dat u de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend.'

Uw echtgenote ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), deze bevestigde echter de beslissing van het CGVS.

Wat de problematiek betreffende uw broer en de familie van uw schoonzus (T.) betreft kan dezelfde argumentatie worden herhaald als deze van uw echtgenote:

"Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw tweede asielaanvraag werd geweigerd daar geen geloof kon worden gehecht aan de feiten die u vooropstelde in uw asielrelaas. Zo kon er geen geloof worden gehecht aan de feiten die u initieel noopten Irak te verlaten - met name de problemen die zich voordeden met het Mehdi-leger -, aan de feiten die zich zouden hebben voorgedaan na uw terugkeer naar Irak en aan uw verklaring dat uw broer omwille van deze redenen zou zijn gedood. Bovendien bleek dat u en uw echtgenoot zich duidelijk tegenspraken met de verklaringen die jullie eerder ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties hadden afgelegd en betrekking hadden op jullie initiële vluchtmotieven. Deze motivering werd nadien gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) waardoor de beoordeling ervan vaststaat. Er dient geen betoog dat aan de feiten die u nu aanhaalt en die een vervolg zijn van de door u eerder aangehaalde problemen het Mehdi-leger evenmin geloof kan worden gehecht.

Er kunnen bovendien nog enkele bijkomende opmerkingen worden gemaakt bij de door u aangebrachte nieuwe elementen. Zo kan uit de door u voorgelegde documenten worden afgeleid dat de echtscheidingsprocedure en aldus de problemen met (T.) en (K.) zich afspeelden in de periode december 2011-5 maart 2012 (CGVS, pg.3). U werd op 26 maart 2012 gehoord in het kader van uw tweede asielaanvraag, daar liet u echter niets optekenen betreffende deze problematiek. Nochtans bleek u wel op de hoogte te zijn van de dood van uw broer begin januari 2012, een feit dat zich eveneens in Irak afspeelde. Er kan dan ook logischerwijze worden verondersteld dat u eveneens op de hoogte zou zijn van de andere elementen die zich quasi tegelijkertijd zouden hebben afgespeeld. Dat u tijdens het gehoor van maart 2012 echter niets vermeldde over deze problematiek, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Uw betoog dat uw echtgenoot u niets over deze problematiek wou vertellen aangezien u er psychisch niet goed aan toe was, kan in dit verband niet overtuigen (CGVS, pg.4). Uw echtgenoot wist immers dat u in België een asielaanvraag had ingediend én dat alle elementen die konden bijdragen tot het staven van uw asielrelaas van groot belang waren, zeker in acht genomen dat jullie al een eerdere en betreffende de asielprocedure in Europese landen. Dat hij moedwillig deze zaken zou hebben verzwegen, wetende dat dit cruciaal kon zijn in het kader van uw lopende asielaanvraag, is weinig aannemelijk te noemen. Bovendien blijkt uit de documenten die u voorlegt betreffende de echtscheidingsprocedure van uw schoonbroer en diens vrouw dat er geen enkele verwijzing is naar de problematiek van uw echtgenoot en dat het vooral om een discussie ging over het hoederecht. Dat jullie voorgehouden problemen met al Mehdi dan aan de grondslag zouden liggen van de 'gedwongen' echtscheiding toont u op geen enkele manier aan.

Vervolgens kan moeilijk worden verklaard waarom de advocaat die (K.) verdedigde anderhalf jaar nadat de echtscheiding afgerond werd, werd vermoord én waarom de familie van uw schoonzus (T.) hiervan zou worden beschuldigd. Uzelf ziet evenmin een verband en kan enkel stellen dat de familie van uw echtgenoot denkt dat het Mehdi -leger de advocaat heeft gedood op zoek naar meer problemen voor jullie (CGVS, pg.5). Deze - toch wel zeer ver gezochte - complottheorie is bovendien enkel een theorie die door geen enkel begin bewijs kan worden gestaafd. Het vervolg van deze complottheorie is even verbazingwekkend. Zo zou de familie van (T.) naar uw broer (K.) zijn gegaan omdat ze schrik hadden dat uw echtgenoot door het Mehdi-leger zou worden gedood en (K.) de schuld op de familie van (T.) zou kunnen steken, daarom vroegen ze (K.) om afstand te doen van zijn eigen broer (uw echtgenoot) (CGVS, pg.6). Uw echtgenoot zou heden dan ook geen banden meer hebben met zijn eigen broer in Irak. Uw echtgenoot verklaarde echter op zijn zijn beurt, nl. tijdens het gehoor van 26 augustus 2013, dat zijn broer (K.) afstand van hem had gedaan waardoor hij geen tribale bescherming meer geniet. Toen legde hij echter geen documenten voor (CGVS echtgenoot, pg.5). De vraag dringt zich dan ook op waarom (K.) pas in december 2013 een officiële 'afstandsverklaring' zou hebben opgemaakt (CGVS, pg.3) én waarom uw echtgenoot al die tijd nog contact had met (K.) nadat hij hem zogezegd al sinds september 2012 had 'verworpen'. Er dient geen betoog dat deze verklaringen - zeker in het licht van uw eerder ongeloofwaardige verklaringen - kant noch wal geraken.

Uit bovenstaande elementen kan enkel worden geconcludeerd dat de door u voorgelegde documenten en nieuwe ontwikkelingen de eerdere appreciatie van uw asielaanvraag niet in positieve zin kan ombuigen. Opnieuw kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. Wat betreft de documenten inzake de echtscheidingsprocedure dient zoals eerder reeds werd gesteld te worden opgemerkt dat deze geen link aantonen met de door u aangehaalde vluchtmotieven. Wat het artikel

betreffende de dood van de advocaat betreft, kan opnieuw geen causaal verband met uw problematiek worden aangetoond. Aan de afstandsverklaring van uw schoonbroer kan enkel geloof worden gehecht indien deze gepaard gaat met overtuigende verklaringen, hetgeen in casu het geval niet blijkt. Bovendien blijken Iraakse documenten gemakkelijk verkrijgbaar te zijn via corruptie waardoor hun bewijswaarde überhaupt bijzonder relatief is (zie informatie, toegevoegd aan het administratief dossier)."

Omwille van bovenstaande redenen kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst (Bagdad) kan onttrekken door zich in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Misan, Thi-Qar of al-Muthanna te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat Babil de Zuid-Iraakse provincie is waar zich het meeste geweld voordoet en dat het geweld er in de afgelopen maanden in negatieve zin geëvolueerd is. Het geweld concentreert zich voornamelijk in de stad Hilla. Hier vonden een aantal zware aanslagen plaats, waarbij de sjiitische bevolking uitdrukkelijk geïsoleerd werd.

Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de overige Zuid-Iraakse provincies in mindere mate getroffen worden door de toename van geweld die in 2013-2014 in Irak plaatsvindt. In 2013 deden zich in de stad Basra een beperkt aantal aanslagen voor, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Tegelijk waren er berichten dat geweld gepleegd werd tegen de soennitische minderheid in Basra- stad. Van een wederopstanding van de sjiitische milities in de stad is er echter geen sprake. In de heilige steden Kerbala en Najaf werden in 2013 weliswaar een aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd, doch het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. Sinds begin 2014 deden zich in de provincies Kerbala en Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de veiligheidssituatie in de provincies Wassit, Qadisiya, Misan, Thi-Qar en al-Muthanna, niettegenstaande enkele aanslagen in Kut en Nassariyah, betrekkelijk stabiel bleef. Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven.

Wat het grondoffensief betreft dat ISIL sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in de Centraal- Iraakse provincies Nineveh, Salah- al Din, Diyala en Anbar. In Babil worden weliswaar gevechten gerapporteerd in het noorden van de provincie, maar in de overwegend sjiitische, zuidelijke provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna vonden geen directe confrontaties plaats tussen het Iraakse leger en militanten van ISIL. Het geweld in deze provincies bleef beperkt tot een aantal kleinschalige terreuraanslagen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Misan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt tevens dat het grondwettelijk voorziene "freedom of movement" door de Iraakse overheid gewaarborgd wordt. Om Irak rond te reizen heeft men enkel een identiteitskaart nodig. De bewegingsvrijheid in Centraal en Zuid- Irak wordt evenwel sterk beïnvloed door de veiligheidssituatie. Zo leidden sommige maatregelen om de veiligheid te waarborgen (avondklok, controleposten, ...) tot tijdelijke beperkingen van de bewegingsvrijheid. De toename van het aantal aanslagen op openbare plaatsen, onder meer door het gebruik van roadside IED's en autobommen, verhoogt het risico dat weggebruikers in Irak lopen. Aan de controleposten van de politie en het leger vinden regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij ook het aanwezige personenverkeer getroffen kan worden. Uit een analyse van Cedoca blijkt evenwel dat dit risico regionaal verschilt. Het terreurgeweld dat zich in de zuidelijke provincies voordoet is minder intens en meer sporadisch dan in Centraal-Irak. Het risico dat weggebruikers in de zuidelijke provincies lopen om het slachtoffer te worden van een aanslag is navenant lager. Het wegennetwerk in Irak is voorts van goede kwaliteit. Zich verplaatsen over de weg is vooral 's nachts gevaarlijk. Er is sprake van schietpartijen, overvallen, ontvoeringen en carjackings waarvan weggebruikers het doelwit kunnen zijn. Om dergelijke misdaden tegen te gaan voerde het Iraakse ministerie van Binnenlandse Zaken in 2012 een veiligheids campagne door op de voornaamste verbindingswegen in de provincies Basra, Salah al-Din, Nineveh, Bagdad, Kirkuk en Najaf, waarbij geïnvesteerd werd in infrastructuur en samenwerking met de stammen die de gebieden rondom de voornaamste snelwegen onder controle houden.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in Irak geen wetten van kracht zijn die een Iraakees staatsburger verhinderen om zich elders op het grondgebied te vestigen. Wel dient een burger hiervoor in het bezit te zijn van een identiteitskaart, een nationaliteitsbewijs, een "residence card" en een voedelrantsoenkaart. Daarnaast dient bij hervestiging autorisatie aangevraagd te worden bij de administratie of de veiligheidsdienst van de regio waar de betrokkene zich wenst te vestigen. Het Iraakse "Ministry of displacement and migration" staat IDP's en teruggekeerde vluchtelingen die niet over bepaalde documenten beschikken bij om deze te bekomen. In Centraal- en Zuid-Irak is het bovendien mogelijk om voornoemde documenten te laten transfereren, waardoor het niet vereist is dat de betrokkene naar zijn oorspronkelijke woonplaats dient terug te keren om de benodigde documenten op te halen.

Vanwege het lagere geweldniveau in het Iraakse zuiden en de economische heropleving in de havenstad Basra is deze regio een mogelijk intern vestigingsalternatief voor Iraakse burgers die het geweld in Centraal- Irak ontvluchten. Ondanks de heropleving van de olie- industrie in Basra is de socio-economische situatie in de provincie niet beduidend beter dan elders in Irak. Voor nieuwkomers in de regio zijn familiale, tribale en/of politieke banden dan ook van doorslaggevend bij het bekomen van een job.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich, met uw gezin, in Zuid-Irak vestigt. U bent immers een geschoolde Iraakees (CGVS, dd. 26/08/2013, pg.2), én een sjiit die over een familiaal netwerk in Zuid-Irak beschikt. Zo bent u geboren in Ali Gharbi, in de provincie Missan (CGVS, pg.2) en woonde u van 1995 tot 2004 in Al Qut, provincie Wassit (CGVS, pg.2). Uw bevolkingsregister bevindt zich nog steeds in Al Qut (CGVS, pg.2) en uw moeder, broer en zus wonen momenteel nog in Al Qut (CGVS, pg.2).

Wanneer u wordt gevraagd naar de mogelijkheid om u met uw gezin bij jullie familie in Zuid-Irak te vestigen, meent u geen contact meer te hebben met uw familie (CGVS, dd. 16/04/2014, pg.3). Nochtans stelde u in het daaropvolgende gehoor dat u via internet wel nog contact hebt met uw familie ter plekke, vooral dan met uw broer (CGVS, dd. 26/08/2013, pg.2-3). Uw stelling kan aldus niet worden volgehouden. Blijkt dat over duidelijke familiale-tribale beschikt in Zuid-Irak.

Er mag bovendien worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om tot tweemaal toe op eigen houtje naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchteralternatief beschikt in Zuid-Irak waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

In de mate waarin er zich contradicties en omissies voordoen in zijn verhaal, zijn deze volgens verzoeker zeker niet van dien aard om tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas te besluiten. Verder benadrukt hij dat hij weldegelijk problemen heeft gehad en nog steeds heeft met het Mehdi-leger. Hij wijst erop dat het Mehdi-leger weldegelijk in Zuid-Irak aanwezig is en tevens aan de verkiezingen deelnam en verkozen werd. De echtscheidingszaak van zijn broer werd niet uitgevochten voor de rechtbank, waar schuld dient te worden aangetoond, maar er werd een beroep gedaan op een religieus persoon, reden waarom er niets vermeld werd aangaande de dieperliggende problemen met het Mehdi-leger. Verzoeker meent dat verweerder zeer snel en ten onrechte besloot dat de echtscheiding niets te maken kan hebben met de asielproblematiek van verzoeker en zijn echtgenote. Het is volgens verzoeker niet zo verwonderlijk dat hij de problemen van zijn broer en diens echtgenote had verzwegen daar hij zijn echtgenote niet nog meer leed wou aanbrengen en haar een zoveelste stresssituatie wou besparen. Verzoeker begrijpt niet waarom het CGVS hier zo zwaar aan tilt.

Vervolgens volhardt verzoeker dat de moord op de advocaat weldegelijk werd gepleegd omwille van de problemen van hem en zijn gezin en betreurt hij dat het CGVS hier zo licht over gaat. Hij meent dat verweerder er niet zomaar van mag uitgaan dat, aangezien corruptie veel voorkomt in Irak en documenten gekocht kunnen worden, de afstandsverklaring van zijn broer ook vals zou zijn. Hij heeft een begin van bewijs bijgebracht en hieromtrent een coherente uitleg gegeven. Verweerder heeft volgens hem geen enkele moeite gedaan om deze documenten daadwerkelijk en grondig te onderzoeken en heeft zondermeer de veronderstelling gemaakt dat ze wel vals zullen zijn. Verweerder brengt hiervan geen enkel concreet element bij, aldus verzoeker.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4, § 2, c) en 48/5 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker wijst erop dat in de bestreden beslissing niet getwijfeld wordt aan zijn identiteit en zijn afkomst uit Bagdad. Hij stelt dat asielzoekers uit Bagdad heden subsidiaire bescherming krijgen wegens de huidige veiligheidssituatie aldaar. Hij meent dat de veiligheidssituatie er met de dag slechter wordt zonder enig vooruitzicht op beterschap. Er wordt volgens hem ten onrechte door verweerder geoordeeld dat hij zich in Zuid-Irak zou kunnen vestigen. Verweerder ontkent niet dat verzoeker en zijn gezin in hun land van herkomst en in hun regio van herkomst een reëel risico lopen op ernstige bedreiging van het leven. Het staat ontegensprekelijk vast dat verzoeker en zijn gezin niet kunnen terugkeren naar Bagdad.

Vervolgens citeert verzoeker artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet en stelt hij dat een binnenlands vluchtalternatief enkel voorhanden is indien de asielzoeker daadwerkelijk beroep kan doen op alternatieve binnenlandse bescherming en indien deze bescherming ook betekenisvol is. Verweerder kan volgens hem niet ontkennen dat de sociaal-economische situatie en de mensenrechtensituatie in Irak – inclusief de gebieden waarnaar hij verwijst in zijn beslissing – erbarmelijk is. Verzoeker vindt het onbegrijpelijk hoe verweerder weten en willens de situatie in het land van herkomst tracht te minimaliseren door eerst toe te geven dat de slechte situatie die in Irak heerste, nog slechter is geworden sinds 2013 en dat er een toename is van de terreuraanslagen die ook burgers zwaar treffen, om dan onmiddellijk te stellen dat in sommige Zuid-Iraakse provincies aanslagen in mindere mate voorkomen en het aantal burgerdoden beperkt blijft. Verzoeker benadrukt dat hij afkomstig is uit Bagdad en er zijn hele leven heeft gewoond. Het is volgens hem niet omdat hij nog een moeder, zus en broer heeft in Zuid-Irak – waarmee hij tevens geen contact heeft, hetgeen bevestigd wordt door de afstandsverklaring van zijn broer – dat verweerder zomaar mag besluiten dat verzoeker en zijn gezin zich er ook zouden kunnen vestigen. Hij wijst er verder op dat het wordt afgeraden mensen te laten hervestigen in Zuid-Irak. De veiligheidssituatie is er niet stabiel en er zijn veel aanslagen tegen sjiïeten, hetgeen uitdrukkelijk bevestigd wordt door de bestreden beslissing, zelfs specifiek met betrekking tot El Qut. Er zijn volgens verzoeker meerdere mensenrechtenproblemen in Irak, waaronder restricties op de vrijheid van beweging. Verzoeker stelt zich de vraag in welke mate hij veilig naar de nieuwe streek zou moeten gaan nu hij gedropt zal worden in de oorlogszone die Bagdad is. Tevens vraagt hij zich af hoeveel burgerslachtoffers er moeten vallen alvorens verweerder besluit dat ook deze regio's niet veilig zijn. Verweerder kan geen enkele regio oplijsten waar terreuraanslagen niet zouden voorkomen en waar geen burgerslachtoffers zouden vallen, zo stelt verzoeker. *“Het is niet omdat een deel van het land pure*

horror is, dat daarom het andere onleefbaar deel, plotseling leefbaar zou zijn. Het referentiekader is niet Noord en Centraal Irak, maar of iemand een reëel risico loopt op ernstige schade bij terugkeer.”, aldus verzoeker. Het is volgens hem dan ook kennelijk onredelijk om het gewapend conflict in Zuid-Irak te minimaliseren door te stellen dat de burgerslachtoffers beperkt blijven. Hij vraagt zich af wat verweerder onder “een beperkt aantal slachtoffers” begrijpt.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat ook verschillende internationale bronnen op 12 augustus 2014 berichten dat de politieke chaos in Irak compleet is. Het gevaar wordt elke dag groter, het IS rukt verder uit en terroriseert steeds grotere gebieden. Verzoeker kan op niets of niemand beroep doen om zijn mensenrechten gewaarborgd te zien. Verzoeker meent dat er voor hem en zijn gezin geen intern vluchtalternatief is en dat zij noch naar Bagdad, noch naar Zuid-Irak kunnen terugkeren. Zij hebben geen sociaal netwerk, geen geldige documenten (alle Iraakse documenten zijn vervallen) en zij kunnen hier ook niet aan geraken, aangezien dit opnieuw moet worden aangevraagd, hetgeen voor verzoeker en zijn gezin onmogelijk is gelet op hun problemen met het Mehdi-leger dat thans ook politiek betrokken is in Irak. Gelet op de huidige, onzekere politieke situatie is het volgens verzoeker hoogst onzeker dat hij de nodige documenten zal kunnen verkrijgen van de overheidsinstanties. Verzoekers familie woont in Bagdad en voor die regio wordt subsidiaire bescherming aangeboden. Verzoekers moeder is een weduwe die zelf moet overleven dankzij de steun van haar zoon die nog in Irak verblijft. Het zuiden van Irak wordt bovendien gekenmerkt door een sterke stammencultuur, aldus verzoeker. Doordat hij daar enkel tijdens zijn jeugd heeft gewoond, meent verzoeker geen affiniteit met deze stammen te hebben. Net zoals in België zullen zij niet over enige financiële middelen beschikken, met dit verschil dat er geen vangnet is in Irak, zo meent verzoeker. Er bestaat geen instantie gelijkaardig aan het OCMW en er is geen familie waarbij hij en zijn gezin terecht kunnen.

Verder voert verzoeker aan dat het feit dat hij er alles aan heeft gedaan om te vluchten voor zijn leven en voor het leven van zijn gezin, thans niet tegen hem gebruikt kan worden om te stellen dat hij dan maar ook zo vindingrijk moet zijn en een leven opbouwen in Irak. Hij stelt: *“Verwerende partij is goed op de hoogte welke bergen verzoekende partij heeft moeten verzetten om in Europa te geraken. Verzoekende partij heeft ook geprobeerd om terug te keren naar Irak en er een leven op te bouwen, maar heeft noodgedwongen opnieuw moeten vluchten. Verwerende partij bovendien niet uit het oog verliezen dat in België de verzoekende partij en haar gezin niet elke minuut bang hoeven te zijn om gebombardeerd te worden als zij naar de bakker gaan of doorgeschoten te worden voor een verdwaalde kogel. In die in hebben zij zich inderdaad aangepast aan de Belgische cultuur en kennen zij hier rust en veiligheid. Het gaat niet op om de vergelijking door te trekken en te stellen dat als verzoekende partij in België een nieuw leven kan beginnen dat zij dat ook kan doen in Irak.”*

2.1.3. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: een artikel over het Mehdi-leger (stuk 3) en verschillende krantenartikelen met betrekking tot de veiligheidssituatie (stuk 4).

2.1.4. Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen de volgende stukken: de COI Focus “Irak. De actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-Irak” van 25 juni 2014 (bijlage 1), de COI Focus “Irak. Bereikbaarheid via internationaal luchtverkeer” van 11 juni 2014 (bijlage 2) en de COI Focus “Irak. Bewegingsvrijheid en vestigingsmogelijkheden in het licht van interne vlucht – Centraal en Zuid-Irak” van mei 2014 (bijlage 3).

2.1.5. Met een aangetekend schrijven van 16 december 2014 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota een document bij van UNHCR van oktober 2014, *in casu* “UNHCR position on returns to Iraq” (eigen vertaling: “Standpunt UNHCR inzake terugkeer naar Irak”) (rechtsplegingsdossier, stuk 10). Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota hetzelfde document neer (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.2.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4

2.3.1. Verzoeker beroept zich op dezelfde feiten en middelen als deze die werden ontwikkeld door zijn echtgenote, wiens dossier gekend is bij de Raad onder nummer 158 105. Inzake verzoekers echtgenote werd in arrest nr. 138 041 van 6 februari 2015 geoordeeld als volgt:

“2.3.1. Vooreerst dient opgemerkt dat verzoeksters eerste asielaanvraag werd afgesloten met 's Raads arrest nummer 98 879 van 14 maart 2013 waarin verzoekster de vluchtelingenstatus werd geweigerd wegens de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas. Eens de Raad een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over de eerdere asielaanvraag. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

Waar verzoekster stelt dat de contradicties en omissies in haar verhaal zeker niet van dien aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas te besluiten, dient opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Verder dient opgemerkt dat nergens in de bestreden beslissing wordt betwist dat het Mehdi-leger in Irak aanwezig is. De informatie dienaangaande (verzoekschrift, stuk 3) kan dan ook niet de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht plaatsen.

Waar verzoekster uiteenzet dat de echtscheidingsprocedure tussen (T.) en (K.) niet voor de rechtbank maar voor een religieus persoon werd afgehandeld en dat er daarom niets vermeld werd met betrekking tot de “dieperliggende problemen met het Mehdi-leger”, ziet de Raad niet in op welke wijze dit document de in voormeld arrest van 14 maart 2013 gedane vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen, aangezien er toch niets over de beweerde problemen met het Mehdi-leger in vermeld wordt. Waar verzoekster stelt dat zij “weldegelijk problemen heeft gehad en nog steeds heeft met het Mehdi-leger” en dat haar echtgenoot haar niet nog meer leed wou aandoen en haar een zoveelste stresssituatie wou besparen, en dat verweerder “geen enkele moeite heeft gedaan om de documenten daadwerkelijk en grondig te onderzoeken en zondermeer de veronderstelling maakt dat ze vals zijn”, komt zij niet verder dan het herhalen van haar reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en van het gezag van gewijsde van voormeld arrest van 14 maart 2013, hetgeen de pertinente motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven luiden als volgt:

“Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw tweede asielaanvraag werd geweigerd daar geen geloof kon worden gehecht aan de feiten die u vooropstelde in uw asielrelaas. Zo kon er geen geloof worden gehecht aan de feiten die u initieel noopten Irak te verlaten - met name de problemen die zich voordeden met het Mehdi-leger -, aan de feiten die zich zouden hebben voorgedaan na uw terugkeer naar Irak en aan uw verklaring dat uw broer omwille van deze redenen zou zijn gedood. Bovendien bleek dat u en uw echtgenoot zich duidelijk tegenspreken met de verklaringen die jullie eerder ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties hadden afgelegd en betrekking hadden op jullie initiële vluchtmotieven. Deze motivering werd nadien gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) waardoor de beoordeling ervan vaststaat. Er dient geen betoog dat aan de feiten die u nu aanhaalt en die een vervolg zijn van de door u eerder aangehaalde problemen het Mehdi-leger evenmin geloof kan worden gehecht.

Er kunnen bovendien nog enkele bijkomende opmerkingen worden gemaakt bij de door u aangebrachte nieuwe elementen. Zo kan uit de door u voorgelegde documenten worden afgeleid dat

de echtscheidingsprocedure en aldus de problemen met (T.) en (K.) zich afspeelden in de periode december 2011-5 maart 2012 (CGVS, pg.3). U werd op 26 maart 2012 gehoord in het kader van uw tweede asielaanvraag, daar liet u echter niets optekenen betreffende deze problematiek. Nochtans bleek u wel op de hoogte te zijn van de dood van uw broer begin januari 2012, een feit dat zich eveneens in Irak afspeelde. Er kan dan ook logischerwijze worden verondersteld dat u eveneens op de hoogte zou zijn van de andere elementen die zich quasi tegelijkertijd zouden hebben afgespeeld. Dat u tijdens het gehoor van maart 2012 echter niets vermeldde over deze problematiek, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Uw betoog dat uw echtgenoot u niets over deze problematiek wou vertellen aangezien u er psychisch niet goed aan toe was, kan in dit verband niet overtuigen (CGVS, pg.4). Uw echtgenoot wist immers dat u in België een asielaanvraag had ingediend én dat alle elementen die konden bijdragen tot het staven van uw asielrelaas van groot belang waren, zeker in acht genomen dat jullie al een eerdere en betreffende de asielprocedure in Europese landen. Dat hij moedwillig deze zaken zou hebben verzwegen, wetende dat dit cruciaal kon zijn in het kader van uw lopende asielaanvraag, is weinig aannemelijk te noemen. Bovendien blijkt uit de documenten die u voorlegt betreffende de echtscheidingsprocedure van uw schoonbroer en diens vrouw dat er geen enkele verwijzing is naar de problematiek van uw echtgenoot en dat het vooral om een discussie ging over het hoederecht. Dat jullie voorgehouden problemen met al Mehdi dan aan de grondslag zouden liggen van de 'gedwongen' echtscheiding toont u op geen enkele manier aan.

Vervolgens kan moeilijk worden verklaard waarom de advocaat die (K.) verdedigde anderhalf jaar nadat de echtscheiding afgerond werd, werd vermoord én waarom de familie van uw schoonzus (T.) hiervan zou worden beschuldigd. Uzelf ziet evenmin een verband en kan enkel stellen dat de familie van uw echtgenoot denkt dat het Mehdi -leger de advocaat heeft gedood op zoek naar meer problemen voor jullie (CGVS, pg.5). Deze - toch wel zeer ver gezochte - complottheorie is bovendien enkel een theorie die door geen enkel begin bewijs kan worden gestaafd. Het vervolg van deze complottheorie is even verbazingwekkend. Zo zou de familie van (T.) naar uw broer (K.) zijn gegaan omdat ze schrik hadden dat uw echtgenoot door het Mehdi-leger zou worden gedood en (K.) de schuld op de familie van (T.) zou kunnen steken, daarom vroegen ze (K.) om afstand te doen van zijn eigen broer (uw echtgenoot) (CGVS, pg.6). Uw echtgenoot zou heden dan ook geen banden meer hebben met zijn eigen broer in Irak. Uw echtgenoot verklaarde echter op zijn zijn beurt, nl. tijdens het gehoor van 26 augustus 2013, dat zijn broer (K.) afstand van hem had gedaan waardoor hij geen tribale bescherming meer geniet. Toen legde hij echter geen documenten voor (CGVS echtgenoot, pg.5). De vraag dringt zich dan ook op waarom (K.) pas in december 2013 een officiële 'afstandsverklaring' zou hebben opgemaakt (CGVS, pg.3) én waarom uw echtgenoot al die tijd nog contact had met (K.) nadat hij hem zogezegd al sinds september 2012 had 'verworpen'. Er dient geen betoog dat deze verklaringen - zeker in het licht van uw eerder ongeloofwaardige verklaringen - kant noch wal geraken.

Uit bovenstaande elementen kan enkel worden geconcludeerd dat de door u voorgelegde documenten en nieuwe ontwikkelingen de eerdere appreciatie van uw asielaanvraag niet in positieve zin kan ombuigen. Opnieuw kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. Wat betreft de documenten inzake de echtscheidingsprocedure dient zoals eerder reeds werd gesteld te worden opgemerkt dat deze geen link aantonen met de door u aangehaalde vluchtmotieven. Wat het artikel betreffende de dood van de advocaat betreft, kan opnieuw geen causaal verband met uw problematiek worden aangetoond. Aan de afstandsverklaring van uw schoonbroer kan enkel geloof worden gehecht indien deze gepaard gaat met overtuigende verklaringen, hetgeen in casu het geval niet blijkt. Bovendien blijken Iraakse documenten gemakkelijk verkrijgbaar te zijn via corruptie waardoor hun bewijswaarde überhaupt bijzonder relatief is (zie informatie, toegevoegd aan het administratief dossier).” Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.”

Voormelde motivering geldt derhalve ook voor verzoeker.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

2.3.2. Uit de door verweerder bijgebrachte informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 4) blijkt dat de veiligheidssituatie in Zuid-Irak weliswaar verslechterd is, doch niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Uit het door verzoeker bijgebrachte standpunt van UNHCR van oktober 2014 met betrekking tot terugkeer naar Irak (rechtsplegingsdossier, stukken 10 en 11) blijkt evenwel dat UNHCR afraadt om toepassing te maken van een intern vestigingsalternatief voor Iraakse burgers gelet op de groeiende groep IDP's, de humanitaire crisis die hiermee gepaard gaat, alsook de toenemende sektarische spanningen en de beperkingen op de toegang tot bepaalde delen van het grondgebied. In tegenstelling tot verweerder kan aldus aangenomen worden dat UNHCR ook Zuid-Irak onveilig acht.

Te dezen blijkt dat het standpunt van UNHCR, alsook de informatie waarop dit is gebaseerd, van recentere datum is dan de landeninformatie die door verweerder wordt bijgebracht.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 juli 2014 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS